Zijn trekken verslapten, de sombere uitdrukking der oogen werd suffig, het kleine rompje verzonk dieper in de stoelkussens. Vanuit het venster vlak bij hem was het een schoon uitzicht in den lommerrijken tuin der stichting. Zacht lag de zomeravondlucht om de boomkruinen, teeder vergleed haar blauw in een fijn-groene schakeering naar het westen; hier en daar tjilpte een late vogel. Een zoete vrede lag in de scheemring. En den stuurschen, wrokkigen man was het wonderlijk te moede. Een weekheid als hij in tijden niet meer had gekend, drong zijn oude ziel binnen. Nochtans had hij een gebaar van ergernis, toen de zachtzinnige verpleegster weer binnentrad, en de kop thee op een met een kanten doekje bedekt rieten blaadje keurig en zorgvol aanbood. Hij wilde wat zeggen, een grofheid, zijn magere handen gebaarden, zijn lippen openden zich reeds en toornig kwamen de wenkbrauwen, overhuivend de oogen snel neerwaarts, het oude vervallen lichaam beefde. . . Toen gebeurde er iets zeer onverwachts: de verpleegster legde plotseling haar hand op zijn mond, en glimlachend zei ze:

„Mijnheer Aertsen, mijnheer Aertsen, waarom doet u toch altijd of u boos op me bent. U meent dat niet. U bent juist blij, dat ik u zoo goed verzorg."

En als de oude haar sprakeloos verbaasd aankeek, hernam ze, en nog altijd glimlachte ze vol goedheid:

„Neen, neen, die booze buien, daar meent u niks niemendal van. U bènt eigenlijk heelemaal niet zoo. Het is maar een leelijk aanwensel van u; anders niet."

Voor zoo onverwachte bejegening bezweek de brommigheid van den ouden heer. Zijn toornig gezicht ontspande zich, eerst keek hij haar verwezen aan, zijn blik doolde rond als zoekend naar hulp, een zonderlinge grimas teekende zich op zijn gelaat. Maar dan zag hij voor hem de vriendelijke, welgezinde jonge vrouw, die door haar onweerstaanbare beminnelijkheid hem uit de sombere wereld van mokken en tobben omhoog hief. Nu zond zij hem een engelachtigen glimlach toe, als om hem moed in te spreken, en ze nam tegelijkertijd de oude beenige hand in de hare. „Kom, mijnheer Aertsen, gedeeld verdriet is half verdriet, zeg me maar eens wat er aan scheelt."

Hij slikte een paar maal achtereen, wendde het gezicht af; zijn vingers beefden als gevangen vogels onder haar kleine hand.

„U bent nu al veertien dagen in de stichting", praatte ze zachtkens voort, „en al dien tijd wilt u maar met alle geweld een slechten indruk op me maken. Brommen, leelijke gezichten trekken, bitse antwoorden, — het is aan de orde van den dag. Maar ik kijk erdoor heen, en ik zie wel, dat u heelemaal niet zoo bent. Dus schei er maar uit, hoor, het helpt toch niets. Kom, wees maar wat spraakzamer tegen me, mijn beste meneer, het zal u deugd doen. En. . . . misschien kan ik wat voor u doen, om uw verdriet te verzachten. Misschien kan ik u troosten. Je weet nóóit. . . ."

De oude man vond geen woord, geen enkel, hoe banaal ook, en zonder het zelf recht te weten had hij zacht de hand der jonge vrouw gedrukt.

Zwijgend zat hij een wijle dan nog door het venster naar den schoonen avondval te kijken, maar na een poosje begon hij uit zichzelf te praten, in den aanvang nog norsch en bijna onwillig, dan stamelend als een verlegen kind, maar allengs hervond hij zich. Onder het spreken was zijn stem overvol geladen van ontroering en hij wist dat zelf niet.

Zoo, terwijl het korte verhaal van zijn leven en bekommernissen vorderde, schreed gelijktijdig de schemering voort.

„Ik ben op het platteland geboren en opgevoed. Mijn vader was heereboer, en dat bedrijf was ook mijn lust en mijn leven. Toen ik later na den dood van mijn ouders zelf op de hoeve als meester achterbleef, trouwde ik al spoedig. We leefden gelukkig op onze groote hofstede, wij gingen allebei op in het vrije, heerlijke buitenleven en kregen gaandeweg hoe langer hoe meer tegenzin in de stad, waar we vanzelf nu en dan wel voor zaken of boodschappen moesten heenrijden. Die stad was voor ons iets zoo onnatuurlijks, zoo onverstandigs en zoo vervelend, dat wij het bezoek daar altijd zoo kort mogelijk maakten. We leefden voor elkaar en hadden geen behoefte aan anderen omgang. Er kwamen drie kinderen, twee meisjes en een jongen. Die gingen naar de school in de stad, en raakten daar verzot op wat wij altijd verafschuwd hadden. Hun was niets liever dan het stadsleven, het wereldsche gedoe, weelde, opzichtigheid; zij waren alle drie het tegenbeeld van ons. Of ze elkaar gaande maakten, of dat hun vrienden en vriendinnen hen bedierven, ik weet het niet, maar ze werden al toen ze nog schoolkinderen waren, met den dag wereldscher; ze lachten om onze eenvoudigheid en onze gehechtheid aan dat, in hun oogen saaie, buitenleven en leken maar één denkbeeld te hebben, en wel zoo gauw mogelijk uit het ouderlijk gezin weg te komen en zelfstandig te kunnen leven, om verkwistend en roekeloos te zijn. Het oudste meisje trouwde met een rijken, maar eenvoudigen man; ze verspilde zijn geld op de ergste manier, en had daardoor een ellendig bestaan met hem, eeuwig getwist, hun huis was en is nog een ware hel. Het tweede meisje trouwde al spoedig na haar, maar 'r man stierf een jaar of wat later, en liet haar niets na; te trotsch of al te slècht om met haar ouders over de toekomst van haar en haar eenig kind te komen praten, gaf ze er de voorkeur aan voor zichzelf te zorgen en doet dat al lang, hoè weet ik niet, maar het is op een slechte manier dat het gebeurt, daar ben ik zeker van. En de jongen eindelijk groeide al evenmin goed op; hij werd een uitgaander en drinker, een slecht sujet; zijn levenswijze was afschuwelijk; soms leefde hij als een bedelaar, een schooier in de gemeenste achterbuurten van de stad, dan weer werd hij in gezelschap van verdacht vroolijke vrienden en vriendinnen gezien; hoe dikwijls hij bij me om geld geweest is, ik heb het hem altijd gegeven; met tranen beloofde hij me telkens beterschap, en ik geloofde het telkens weer. Maar ten slotte heb ik heelemaal de hand van hem afgetrokken.

TERAARDEBESTELLING L. SERRURIER.

Onder groote belangstelling werd Zaterdag op de Nieuwe Oosterbegraafplaats te Amsterdam het stoffelijk overschot teraardebesteld van den heer L. Serrurier, in leven oud-lid van den Amsterdamschen Raad, oud-wethouder van Financiën, oud-wethouder van de Bedrijven en lid van de Provinciale Staten. Onze foto werd genomen op het oogenblik dat Burgemeester Tellegen de verdiensten van den overledene herdacht. (*V.F.B.*)

Dr. ABRAHAM KUYPER.

Zaterdagmiddag had ten huize van Dr. Abraham Kuyper een zeer gewichtige conferentie plaats naar aanleiding van de door hem onlangs in 't licht gezonden, veelbesproken brochure. In verband met de aanstaande Statenverkiezingen was deze bijeenkomst tusschen de voormannen der A. R. partij natuurlijk van groot belang. Wij brengen hierboven naar aanleiding van dit feit het jongste, nog niet in de pers gepubliceerde portret van Dr. Kuyper.

DE CONFERENTIE BIJ Dr. A. KUYPER.

De heeren Heemskerk, De Vries, Bavinck, Anema en Diepenhorst, die met Dr. Kuyper Zaterdagavond confereerden, gekiekt vóór het huis van laatstgenoemde. (*foto's Hijmans.*)